

добре, защото, ако владетелят се досетеше че го залъгват по този начин, щеше да обеси най-малко десет души. Трябваше да му донасят само добри, макар и неопределени вести.

И когато главният управител не знаеше вече как да продължи тази игра, тъй като всички дворцови прислужници се изредиха да донасят новини за Орфея, пристигна тромавият Мар. Той тичаше с такъв устрем, че дори и стражите не можаха да го спрат. Никой никога не беше виждал този пълничък мъж да се носи с такава необикновена бързина. Пот като град се сипеше от зачервеното му лице. Той се втурна в стаята на владетеля без да предупреди. Но когато влезе, той беше до такава степен уморен и задъхан, че не можа да продума нито думица и само притисна с две ръце сърцето си. Владетелят побеля като шума.

— Мар, какво ти е?

Владетелят помисли, че верният прислужник му носи някоя печална вест. Сигурно Орфей е загинал. Какво ще прави той без неговите нечувани песни? И какво ще стане с Лира? Но Мар се съвзе и посочи с ръка към малкия дворец край морето:

— Дойде!

— Кой? — скочи владетелят и хвана стария прислужник за лакътя. — Орфей?

— Орфей.

Владетелят се спусна към вратата, но се спря, вана пак прислужника си за ръката и го стрелна:

— Ти видя ли го с очите си?

— С очите си, господарьо.

Владетелят изтича при Лира.

— Дойде! — извика той и хвана дръжката на вратата.

— Ако ме излъжеш, ще се хвърля от покрива на двореца, — отговори троснато Лира.